

En met een Wyl in 't Hoofd gehakt /
 Dat wierd hem hoorgelezen;
 Mijn valsche Moeder o groote God;
 Als d' oorzach van mijn droevig lot/
 Die my zoo bragt in 't lyden,
 En alle Maenschen schyden.

21.

Men zag hem treurig op 't Schabot/
 En lebendig rabsaken /
 Hy riep al weenende tot God /
 Ach wilt my niet verlaten:
 Hy was geduldig als een Lam /
 Dat zoo maer tot de slagbank kwam;
 Een ieder was betrogen /
 Met tranen in de oogen.

22.

En verder op het Galgenveld.
 De stikken en de brokken /
 Op het rad ten toon gesteld /
 Om daer thans te beztonen /
 En zijn Moeder naest zijn zo /
 Mooz alle haer opstokerij /
 Ach hoe komt een Mensch in lyen /
 Het is om te beschreyen.